

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jaroslavy Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **SLOT Group, a.s.**, IČ: 627 41 560, se sídlem Karlovy Vary, Jáchymovská 142, zastoupeného Mgr. Alešem Smetankou, advokátem se sídlem Praha 1, Jungmannova 24, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování**, se sídlem Brno, Malinovského nám. 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2011, č.j. MMB/0112556/2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 24. 3. 2011, č.j. MMB/0112556/2011, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.922 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Aleše Smetanky, advokáta se sídlem Praha 1, Jungmannova 24.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou předanou k poštovní přepravě dne 30. 5. 2011, doručenou zdejšímu soudu dne 31. 5. 2011, domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 24. 3. 2011, č.j.

MMB/0112556/2011, a jemu předcházející platební výměr Úřadu městské části Brna, Brno-střed ze dne 1. 12. 2010, č. j. 100069286/VANJ/VHA/003, a žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného a platební výměr za nezákonná a protiústavní. Žalobce napadá legislativní proces přijetí novely zák. č. 183/2010 Sb., kterou byl novelizován zák. č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podpoře sportu“), a dále touto novelou byla s účinností od 16. 6. 2010 současně schválena novela zák. č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), kterou byl nově zaveden místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, konkrétně ustanovení § 1 písm. g), § 10a odst. 1, § 10a odst. 2 a § 10a odst. 3 zákona o místních poplatcích. Podle žalobce je legislativní proces přijetí novely č. 183/2010 Sb. zákona o podpoře sportu v rozporu s ústavním pořádkem, jelikož pozměňovací návrh na základě kterého došlo k novelizaci ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích se netýkal téhož předmětu návrhu, který byl v legislativním procesu projednáván (zákon o podpoře sportu), ale byl přijat tzv. „neblahou praxí přílepků“. Pro podporu svých argumentů žalobce uvádí nález Ústavního soudu ze dne 15. 2. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 77/06. Žalobce tak poplatkovou povinnost uloženou mu na základě novely zák. č. 183/2010 Sb. považuje za zásah do ústavně a mezinárodně garantovaného práva společnosti vlastnit, resp. pokojně užívat majetek ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a Protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

[3] Podle žalobce žalovaný i správce poplatku nesprávně posoudili předmět zpoplatnění místními poplatky, resp. zcela nesprávně posoudili otázku, co má být v případě provozování centrálního loterního systému s interaktivními videoloterijními terminály považováno za technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. V důsledku této chybné interpretace došlo následně k vydání platebních výměrů, které jsou ovšem v rozporu se zákonem o místních poplatcích a zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných obdobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“) a v rozporu s obecně závaznou vyhláškou statutárního města Brna č. 9/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále jen „vyhláška č. 9/2010“). Podle žalobce měl být předmětem zpoplatnění centrální loterní systém jako celek a nikoli jednotlivá koncová zařízení ve formě interaktivních videoloterijních terminálů. Základem pro výklad pojmu jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu má být ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích, na základě kterého je nutné dospět k závěru, že centrální loterní systém tvoří jeden funkčně nedělitelný celek, který se skládá z centrální řídicí jednotky, místní kontrolní jednotky a koncových terminálů sloužících pouze jako zobrazovací jednotky. Pro podporu svých tvrzení žalobce odkazuje na Standard centrálního loterního systému s interaktivními terminály vydaný Ministerstvem financí pro účely povolovacího řízení. Předmětem povolení podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích je pouze centrální loterní systém jako celek, a nikoli jednotlivé koncové terminály. Koncové terminály jsou pouhou součástí centrálního loterního systému a nejsou tedy samostatně provozovány ani povolovány. Jejich seznam a umístění je uveden v povolení

vydaném Ministerstvem financí. V případě změn v počtu koncových terminálů je tento seznam pouze doplněn a není vydáváno nové povolení. Pro podporu svých tvrzení uvádí žalobce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2008, č.j. 5 Afs 38/2008-139, ze dne 24. 2. 2010, č. j. 9 Afs 66/2009-263. Žalovaný a správce poplatku se dopustili nesprávného výkladu zákona o místních poplatcích a následnou nezákonností napadených rozhodnutí, a to tím, že předmětem místního poplatku nesprávně učinili jednotlivé koncové terminály namísto centrálního loterního systému jako nedělitelného technického zařízení.

[4] Dále žalobce považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu nesprávně a neúplně zjištěného skutkového stavu a nezákonného zpoplatnění koncových terminálů, které v příslušném období nebyly provozovány, resp. jejichž provozování bylo trvale ukončeno, případně byly uvedeny do provozu až v průběhu zpoplatňovaného období. Správce poplatku a žalovaný měli povinnost v rámci správního řízení zjistit, které koncové terminály byly v průběhu tohoto období skutečně provozovány, resp. u kterých došlo k zahájení či naopak k trvalému ukončení provozu až v průběhu relevantního období. Podle žalobce z logického výkladu vyplývá, že předmětem zpoplatnění jsou pouze ta zařízení, která byla uvedena do provozu, jelikož pouze provozovaná zařízení mohou mít na území obce tvrzený negativní vliv. Poplatková povinnost dle žalobce vzniká na základě splnění dvou předpokladů, tj. nabytí právní moci příslušného povolení Ministerstva financí, kterým se povoluje provozování sázkové hry (centrálního loterního systému) a zároveň uvedení centrálního loterního systému prostřednictvím koncového zařízení do provozu na území obce, příp. skutečnost, že nedojde k trvalému ukončení jeho provozu na území obce. Nedílnou součástí podané žaloby činí žalobce přílohu přehledu koncových terminálů jednotlivých centrálních loterních systémů, jejichž provoz byl zahájen teprve v průběhu rozhodného období, příp. jejich provoz byl v průběhu rozhodného období trvale ukončen nebo aniž by tyto koncové terminály byly na území správce poplatku umístěny, resp. uvedeny poprvé do provozu. Dále pak žalobce namítá, že správní orgány nezohlednily při vyměřování místního poplatku, že příslušné rozhodnutí Ministerstva povolující provozování sázkové hry prostřednictvím centrálního loterního systému nabylo právní moci až v průběhu rozhodného období, i přes tuto skutečnost byl žalobci vyměřen místní poplatek za provoz zařízení po celé tříměsíční období. Žalovaný tak měl poměrně snížit částku místního poplatku o ty koncové terminály, které byly na území města Brna v provozu pouze po část období, na které se platební výměry vztahují. Správní orgány se tak dopustily porušení čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a zatížily žalobami napadená rozhodnutí nepřezkoumatelností, neboť není zřejmé jakým způsobem byla skutečnost trvalého ukončení provozu některých zařízení správcem poplatku zohledněna.

[5] Žalobce napadá postup žalovaného i správce poplatku z hlediska nerespektování obecných právních zásad, zejména zásady „v pochybnostech mírněji“ resp. „ve prospěch poplatníka“ (in dubio mitius, resp in dubio pro libertate), kdy v případě nejednoznačné právní úpravy ukládající povinnosti soukromému subjektu vůči státu musí být vždy aplikován výklad ve prospěch soukromého subjektu, resp. výklad, který vůbec či co nejméně zasahuje do práv či svobod soukromého subjektu. Jelikož podle žalobce je pojem jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního nejednoznačný, jelikož v případě centrálního loterního systému a jednotlivých koncových terminálů není zřejmé, co má být předmětem zpoplatnění, je třeba tuto zásadu v souzených věcech aplikovat. Na podporu svých tvrzení žalobce uvádí nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 8. 2010, sp. zn. III. ÚS 939/10, rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs

54/2006-155, nález Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, nález Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44.

[6] Dále pak žalobce považuje napadená správní rozhodnutí za nepřezkoumatelná, jelikož z platebního výměru není seznatelné, zda vůbec a jakým způsobem správce poplatku jakož i žalovaný zohlednili žalobcem odvedený místní poplatek na základě jeho ohlášení k místnímu poplatku. Žalobce před vydáním platebního výměru řádně ohlásil centrální loterní systémy a zaplatil za ně místní poplatek. Žalobce je následně toho názoru, že postupem správce poplatku bylo porušeno jeho ústavně a mezinárodně garantované právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

[7] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce poplatku, zrušil. Žalobce rovněž navrhl spojení této věci s věcí vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 31 Af 50/2011, neboť se jedná o skutkově a právně zcela identickou věc.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[8] Žalovaný ve vyjádření doručeném zdejšímu soudu dne 11. 7. 2011 odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se s jednotlivými žalobcem uplatněnými žalobními body vypořádal.

[9] K ústavnosti novelizace zákona o místních poplatcích provedené zák. č. 183/2010 Sb. žalovaný uvádí, že dokud o protiústavnosti předpisu nerozhodl Ústavní soud, jedná se o předpis obecně závazný. Orgány veřejné správy nejsou oprávněny o protiústavnosti předpisu rozhodovat. Dokud není Ústavním soudem o protiústavnosti předpisu rozhodnuto, nelze předjímat, že na jeho základě došlo k zásahu do ústavně a mezinárodně garantovaných práv.

[10] Podle žalovaného pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je obecný pojem, který byl zákonodárcem použit proto, aby mohla být obcemi zpoplatněna kromě výherních hracích přístrojů všechna ostatní zařízení, na kterých jsou provozovány loterie a jiné podobné hry, k jejichž povolení je kompetentní Ministerstvo financí. Tento pojem tak nepochybně zahrnuje právě jednotlivá zařízení, jimiž jsou loterie a jiné podobné hry realizovány ve vztahu k sázejícímu. Pokud zákon o místních poplatcích používá pojem „jiné technické herní zařízení“ pak odkazuje na § 1 zákona o loteriích. Žalovaný nevidí v zákoně o loteriích oporu pro tvrzení, že konkrétní zařízení musí být schopno samostatně realizovat celý herní proces. Ve vztahu k povinnosti platit místní poplatek není možné centrální loterní systém považovat za jedno technické herní zařízení, ale za soustavu technických herních zařízení. Ve vztahu k povinnosti platit místní poplatek podle § 10a zákona o místních poplatcích je podstatné, zda se jedná o zařízení sloužící k provozování sázkových her, které je možné provozovat pouze na základě povolení ministerstva financí, přičemž koncová zařízení centrálního loterního systému tyto podmínky splňují.

[11] K tvrzenému porušení zásady „in dubio mitius“ žalovaný uvádí, že nevidí možnost různého výkladu právního předpisu, proto nelze podle této obecné zásady postupovat.

[12] K tvrzenému porušení procesních postupů žalovaný uvádí, že tyto námitky nebyly v průběhu odvolacího řízení vzneseny. Vzhledem k tomu, jak sám žalobce hodnotí možnost zpoplatňování individuálních videoloterijních terminálů, je zjevné, že se žalobcovo ohlášení k místnímu poplatku s platebním výměrem nemohlo setkat. Žalobce podal ohlášení k jinému hernímu technickému zařízení, které však není individuálním videoloterijním terminálem. Pro zohlednění zaplaceného místního poplatku tedy nebyl v platebním výměru prostor.

[13] Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Dále navrhl spojení této věci s věcí vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 31 Af 50/2011, neboť se jedná o skutkově a právně zcela identickou věc.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[14] Zdejšímu soudu byla dne 25. 3. 2013 doručena replika žalobce k vyjádření žalovaného, ve které žalobce zmiňuje, že nálezem Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 bylo rozhodnuto o tom, že není dán důvod pro konstatování protiústavnosti přijetí novely provedené zákonem č. 183/2010 Sb., nicméně na zbytku žaloby žalobce trvá. K nálezu sp. zn. Pl. ÚS 6/12 žalobce ovšem uvedl, že jej nelze na věc zcela aplikovat, neboť Ústavní soud se zabýval otázkou rozsahu zákonného zmocnění obcí dle ustanovení § 50 odst. 4 zákona o loteriích k regulaci míst, na kterých lze provozovat výherní hrací přístroje, avšak žádným způsobem se nezabýval otázkou zákonného zmocnění obcí k vybírání místních poplatků.

[15] V otázce nesprávného posouzení předmětu zpoplatnění žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že se jedná o jednoznačný pojem, u kterého je možný pouze jeden výklad. Žalobce trvá na svém výkladu, kdy pod pojem jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu lze podřadit pouze centrální loterní systém jako celek a nikoli jednotlivá koncová zařízení. Žalobce dále argumentoval novelizací zákona o místních poplatcích a zákona o loteriích provedenou zákonem č. 300/2011 Sb. Následný legislativní vývoj má podporovat jeho předchozí argumentaci. Správnost jeho výkladu má rovněž potvrzovat návrh zákona o provozování sázkových her.

V. Právní hodnocení soudu

[16] Zdejší soud bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[17] Dále je třeba zdůraznit, že soud nevyhověl návrhu žalobce a žalovaného na spojení s věcí vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 31 Af 50/2011 ke společnému projednání a rozhodnutí, neboť věc pod sp. zn. 31 Af 50/2011 již byla rozhodnuta. Zdejší soud se zabýval celou řadou zdánlivě velmi podobných, ale přitom poměrně odlišných žalob, a proto pro něj bylo ekonomičtější posuzovat každou žalobu jednotlivě. Soud proto žalobcem zvolený procesní postup spočívající v podání samostatných žalob neměl důvod jakkoliv korigovat.

[18] Předně vlastního rozhodnutí soud konstatuje, že hodnocení otázek vznesených žalobcem v rámci podané žaloby je v obecné rovině součástí již konstantní judikatury zdejšího soudu (srov. např. rozhodnutí Krajského soudu v Brně ve věcech sp. zn. 29 Af 33/2011, event. sp. zn. 29 Af 60/2011). Soud proto při hodnocení námitek žalobce vycházel mimo jiné ze závěrů zaujatých i ostatními senáty zdejšího soudu, a to s ohledem na zásadu jednoty rozhodování a předvídatelnosti soudního rozhodnutí.

K přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

[19] Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobce podal ohlášení k místnímu poplatku k technickým herním zařízením povoleným Ministerstvem financí na období od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2010, přičemž dle správce poplatku žalobce splnil tuto povinnost pouze částečně, a proto vydal platební výměr podle pomůcek ve smyslu § 44 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „ZSDP“). Pomůckou byl seznam zařízení povolených Ministerstvem financí, dle kterého měl žalobce povoleno 84 ks zařízení. Takový postup shledal žalovaný jako odvolací orgán nesprávný a na základě jeho pokynu vyzval správce poplatku žalobce k předložení konkrétních povolení. Z předložených podkladů pro žalovaného vyplynulo, že žalobce měl v městské části Brno-střed po celé zpoplatněné období povoleno 82 ks jiných technických herních zařízení a dalších 17 ks zařízení po část období. Žalovaný rovněž uvedl, že odvolateli byla kromě toho povolena další technická herní zařízení, která zatím nebyla vůbec zpoplatněna. Místní poplatek tak byl vyměřen v nižší částce, než měl být správcem poplatku správně vyměřen. Po tomto doplnění podkladů vydal žalovaný bez dalšího napadené rozhodnutí, kterým rozhodnutí správce poplatku potvrdil. Takový postup však byl dle zdejšího soudu nezákonný.

[20] V dané věci chyběly podmínky předpokládané v ustanovení § 44 odst. 2 ZSDP pro stanovení poplatku dle pomůcek. Žalobce podal včas ohlášení. Správce poplatku žalobce nevyzval k odstranění neúplnosti tohoto ohlášení, nemohl tedy přistoupit ke stanovení poplatku dle pomůcek. Seznam povolených konkrétních zařízení na konkrétní období u konkrétního daňového subjektu poskytnutý Ministerstvem financí lze stěží považovat za pomůcku, a v daném případě se jednoznačně jednalo o důkaz. Poplatek byl tedy stanoven na základě dokazování, kdy na jedné straně stálo ohlášení žalobce a na straně druhé seznam zařízení dodaný Ministerstvem financí. Žalovaný správně v rámci odvolacího řízení věc vrátil k doplnění správci poplatku. Ten vyzval žalobce ke sdělení skutečností potřebných pro správné stanovení místního poplatku, zejména k dodání konkrétních rozhodnutí Ministerstva financí o povolení loterie nebo jiné podobné hry. Po dodání předmětných povolení správcem poplatku dne 8. 3. 2011, pod č. j. 100069286/VANJ/VHA/010, odvolání znovu předložil žalovanému s následujícím závěrem: „*Po předložení rozhodnutí správce poplatku zjistil, že zmíněný místní poplatek na dané období měl být stanoven na částku 484.895,- Kč, tudíž o 64.895,- Kč vyšší, než byl stanoven ve zmíněném platebním výměru.*“. S tím se žalovaný spokojil a vydal napadené rozhodnutí.

[21] Zde musí zdejší soud správním orgánům vytknout to, že se nijak nesnažily vyjasnit rozpor mezi ohlášením žalobce, seznamem Ministerstva financí a potvrzeními dodanými žalobcem. Počet zpoplatňovaných zařízení je posuzované věci zcela zásadní, neboť od něj se odvíjí výše poplatku. Je tedy zcela na místě, aby v případě, že se zásadně odlišuje počet

ohlášených zařízení a správním orgánem zpoplatněných zařízení, byla konkrétní zpoplatňovaná zařízení a období, po které byla zpoplatňovaná zařízení provozována, zcela mimo vší pochybnost určena výrokem rozhodnutí o vyměření poplatku. Pouze tak je totiž zachována možnost žalobce brojít i proti vyměření poplatků za to které zařízení či období, které jím nebylo ohlášeno. Jejich vymezení až v odůvodnění, a to dokonce až v odůvodnění odvolacího rozhodnutí, je z hlediska právní jistoty a možnosti obrany žalobce neakceptovatelné. Je třeba si uvědomit, že správním orgánům nic nebránilo vyměřit místní poplatek za to které zařízení samostatným platebním výměrem, a proto tím spíše by měl správní orgán najisto postavit ve výroku rozhodnutí předmět místního poplatku v případě, kdy vyměřuje poplatek hromadným platebním výměrem.

[22] Ve shora uvedených souvislostech je naprosto absurdní závěr žalovaného, že *„Odvolateli byla kromě toho povolena další technická zařízení, která zatím nebyla správcem daně vůbec zpoplatněna.“*, aniž by žalovaný uvedl, jaká to mají být zařízení, jak k tomuto závěru dospěl, na základě jakých důkazů a jaký je procesní důsledek takového zjištění.

[23] Nelze ani akceptovat odůvodnění žalovaného, že žalobce měl povoleno 82 ks zařízení po celé období a ještě 17 ks po část období, takže platební výměr na 84 ks je věcně správný. Pokud měl žalovaný veškeré potřebné podklady, měl konkrétní zařízení ve výroku rozhodnutí specifikovat, čímž by zhojil i vadu platebního výměru, který není pro absenci vymezení zpoplatněných zařízení ani ve výroku ani v odůvodnění přezkoumatelný.

[24] Důsledkem postupu žalovaného je vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí, která nutně vede k nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Žalovaný ve svém rozhodnutí jasně uvádí, že došlo k pochybení při způsobu stanovení místního poplatku, dále je z napadeného rozhodnutí žalovaného zřejmé, že prvostupňový správní orgán vyměřil poplatek za chybný počet zařízení a dále jasně konstatuje, že došlo ke stanovení poplatku v nesprávné výši. Zároveň však žalovaný ve výroku zamítá odvolání a potvrzuje odvoláním napadené rozhodnutí (tedy ho nutně musel posoudit jako věcně správné), aniž by jakkoliv zdůvodnil, proč nepřistoupil ke změně prvostupňového rozhodnutí dle ustanovení § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu, když zjistil, že poplatek byl vyměřen za jiný počet zařízení, v jiné výši a nesprávným způsobem. Není možné, aby žalovaný na jedné straně potvrdil prvostupňové rozhodnutí a na druhé straně jasně uvedl, že toto rozhodnutí je chybné a vůbec se nevypořádal s tím, proč chybné rozhodnutí jako věcně správné potvrzuje.

[25] Správní orgány v dané věci zcela opomenuly ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu, které zní: *„Provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele“*.

[26] Pokud měl správní orgán v úmyslu vyměřit místní poplatek rozdílně, než ohlásil žalobce, měl jej seznámit se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují. Žalobce neměl k dispozici seznam dodaný Ministerstvem financí, a stěží mohl namítat jeho správnost či dokazovat, že k předmětným zařízením povolení nemá. Zaslal tedy povolení, ke kterým byl

vyzván, aniž by věděl, jaké skutečnosti tím chce správní orgán prokázat. Podstatným způsobem tak byl zkrácen na svých procesních právech, jelikož účinně nemohl brojit proti podkladům rozhodnutí.

[27] Zákon stanoví jasná pravidla, za nichž lze v rámci odvolacího řízení provádět dokazování. V posuzovaném případě však správní orgány tato pravidla nedodržely a v rozporu se zákonem žalobce před vydáním rozhodnutí neseznámily se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují a neumožnily mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Přitom v souladu se zásadou legality, zakotvenou v ustanovení § 5 odst. 1 daňového řádu, jednají správci daně při správě daní v souladu se zákony a jinými obecně závaznými právními předpisy a šetří přitom práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů. Žalovaný v daném případě tedy postupoval v rozporu s ustanoveními § 5 a § 115 odst. 2 daňového řádu.

Ústavněprávní argumentace

[28] Obsáhlý žalobní bod ohledně protiústavnosti zákona č. 183/2010 Sb., a to v části, již byl novelizován zákon o místních poplatcích, není důvodný. Ačkoli od něj žalobce později v replice upustil, soud se k této otázce ve stručnosti vyjádří.

[29] Ústavní soud nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, publ. pod č. 39/2013 Sb., zamítl návrh Krajského soudu v Hradci Králové na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., *in eventum* na konstatování protiústavnosti části třetí zákona č. 183/2010 Sb. V odůvodnění shledal, že v předloženém případě se nejedná o protiústavní přílepek ve smyslu judikatury Ústavního soudu, ani o situaci obdobnou. Jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem byla při projednávání návrhu zákona č. 183/2010 Sb. dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárného procesu. V této souvislosti poukázal na § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, podle něhož je návrhem podávaným k projednávání věci i návrh pozměňovací. Předmětný pozměňovací návrh přitom nevybočil z omezeného prostoru vyhrazeného pozměňovacím návrhům. Vazba zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je pak dle Ústavního soudu dána ustanovením § 6 písm. d) zákona o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Ústavní soud rovněž zdůraznil, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích, byly v Senátu diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.

[30] Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., již byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Zdejší soud se se závěrem Ústavního soudu ztotožnil, navíc podle čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky je vykonatelný nález Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby.

„Jiné technické herní zařízení“

[31] Dále brojil žalovaný velmi obsáhle proti výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ uvedený v ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, resp. proti tomu, že videoloterijní terminály předmětem zpoplatnění.

[32] Soud považuje za nutné nejprve upozornit na to, že není možné směšovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. Podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích se loterií nebo jinou podobnou hrou rozumí hra, již se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Nezáleží při tom na tom, provádí-li se hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Mnohdy se jedná o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění v ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie her jistě patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterního systému (včetně interaktivních videoloterních terminálů). Tyto hry by bez povolení herního zařízení, které realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat.

[33] Pokud Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru neuvedenou v části první až čtvrté zákona o loteriích, pak je jeho povinností vyplývající z § 50 odst. 3 tohoto zákona přiměřeně použít ustanovení části první až čtvrté citovaného zákona. To mj. ve vztahu k obsahovým náležitostem takového povolení znamená přiměřenou aplikaci ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry uvedené v části první až čtvrté zákona o loteriích, včetně např. schválení herního plánu, schválení umístění (jiného technického) herního zařízení apod. Nelze proto souhlasit s žalobcem v tom směru, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterie nebo jiné podobné hry, ale nikoliv již jiného technického herního zařízení nebo jinak pojmenovaného koncového zařízení. Ministerstvo financí totiž podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích žalobci povolilo provozování loterie a jiné podobné hry, a to prostřednictvím centrálního loterního systému, jenž je tvořen centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterními terminály. Jestliže tedy Ministerstvo financí povolilo provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím centrálního loterního systému, lze argumentací *a maiore ad minus* dojít k závěru, že současně povolilo i jejich provozování prostřednictvím jednotlivých koncových interaktivních videoloterních terminálů, resp. že povolilo provozování těchto videoloterních terminálů jako takových. Jejich provozování a umístění navíc ministerstvo v druhé části výroku tohoto rozhodnutí i schválilo. Významový rozdíl slov „povoluje“ a „schvaluje“ je v této souvislosti minimální a důležitý je faktický dopad těchto povolení Ministerstva financí, tedy že subjekt může provozovat loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím technických herních zařízení za konkrétních podmínek na konkrétních místech.

[34] Lze tak jedinečně potvrdit, že Ministerstvo financí je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím centrálního loterního systému, potažmo pomocí jednotlivých terminálů, jak ostatně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14. 6. 2011,

sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ve věci „*Obecně závazná vyhláška města Chrastavy*“, publ. pod č. 202/2011 Sb. (N 110/61 SbNU 625; (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na (<http://nalus.usoud.cz>), v němž v odst. 46. a 47. konstatoval, že je „*přípustné, aby obec, pocítuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i ILV (interaktivních videoloterijních systémů – pozn. zdejšího soudu), případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součásti širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. [...] Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě innominátních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která nesplňují definici podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmto zařízením podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona.*“

[35] Ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích zpoplatňuje výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení. Dle § 17 zákona o loteriích se výherním hracím přístrojem rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. Jiné technické herní zařízení již v zákoně o loteriích definováno není, nicméně z logického a systematického hlediska lze mít za to, že se jedná o zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, avšak sloužící témuž účelu. Znamená to tedy, že bude mít podobné, nikoli stejné vlastnosti. Koncový interaktivní videoloterní terminál není sám o sobě kompaktní, avšak v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku (popř. další dílčí komponenty systému) je schopen realizovat celý herní proces ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

[36] V daném případě je tedy nutno považovat za „jiné technické herní zařízení“ takové zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry, a z pohledu funkční nedělitelnosti je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

[37] Zde lze opětovně odkázat na již výše citovaný nálezn ve věci „*Obecně závazná vyhláška města Chrastavy*“, v němž Ústavní soud dospěl v odst. 44. k závěru, „*že charakter ILV (interaktivních videoloterijních systémů – pozn. zdejšího soudu) neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu*“. To plně odpovídá závěrům nejen správce poplatku a žalovaného, ale rovněž argumentaci prezentované v tomto rozsudku.

[38] Za těchto předpokladů lze za předmět místního poplatku, tedy za „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, považovat každý Ministerstvem financí povolený (schválený) koncový interaktivní videoloterní terminál, který

je součástí centrálního loterního systému, přičemž v rámci napojení na jeho centrální jednotku je schopen realizovat celý herní proces.

[39] V této souvislosti nelze opomenout celkový smysl regulace loterií a jiných podobných her. Zákonodárce umožnil obcím, aby mohly ovlivňovat negativní externality vznikající na jejich území. Z tohoto hlediska je důležité, kde jsou umístěny jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály. Hráče zajímá samotná hra, resp. výhra. Skutečnost, že k vygenerování výhry či prohry dojde v samotném automatu či na jiném místě prostřednictvím ostatních složek centrálního loterního systému, již pro něj není žádným způsobem důležitá. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím jakého mechanismu je povolena loterie či hra provozována.

[40] Z hlediska teleologického lze odkázat i na úmysl zákonodárce při schvalování novely zavádějící předmětný poplatek. K předmětným ustanovením zákona o místních poplatcích nebyla vypracována důvodová zpráva, nicméně ze stenozáznamu pořízeného dne 23. 4. 2010, ze třetího dne 18. schůze Senátu Parlamentu České republiky k senátnímu tisku č. 259 (sedmé funkční období 2008 – 2010, www.senat.cz), vyplývá, jakým způsobem senátor Jaroslav Kubera seznámil Senát se svým pozměňovacím návrhem k novele zákona o podpoře sportu, a jaké důvody k přijetí pozměňovacího návrhu vedly: „[...] *K vlastnímu návrhu. Neříká nic jiného, než vyrovnává situaci na trhu hracích zařízení, kdy v současné době obce dostávají poplatek pouze z tzv. hracích automatů - řekněme jim jednorucí bandité, to jsou normální přístroje a proti nim stojí videoterminály, kde obce mají minimální vliv, nemohou to omezovat, protože licence dodává ministerstvo financí. Obce, které se pokoušely zabránit hazardu vyhláškami, zabránily normálním automatům a na videoterminály to nemělo vliv. Tento zákon dává videoterminály na stejnou úroveň, jako jsou klasické hrací automaty, a to tak, že dokonce předjímá i tzv. triplexy, které se chystají. To jsou další moderní přístroje, kdy se využije toho, že v zákonu to není řešeno, tak se vymyslí další nový přístroj, který není zákonem pokrytý. Na státní rozpočet to nemá žádný vliv, jen to o něco vylepší příjmy obcí a budou mít možnost podporovat neziskové organizace, případně mladé sportovce. [...]*“

[41] Obdobně tento senátor předmětný pozměňovací návrh obhajoval v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky, jak vyplývá ze stenoprotokolu ze 79. schůze Poslanecké sněmovny ze dne 18. 5. 2010, ke sněmovnímu tisku č. 756 (páté období, 2006 – 2010, www.psp.cz): „[...] *Tento zákon nedělá nic jiného, než že sjednocuje poplatek u normálních hracích automatů s poplatkem u videoterminálů bez ohledu na to, že na videoterminály dává licenci Ministerstvo financí. Nic jiného v tom zákoně není. Peníze jdou přímo do obcí a jdou přímo do obcí, kde jsou také problémy s automaty a videoterminály. [...]* Takže já vás prosím o podporu tohoto zákona, který nic neriskuje. Pokud někdo má nějaké právní rozbor, my jsme tam ošetřili i všechny další triplexy, kvartlexy a další automaty, které v budoucnu přijdou, o kterých teď ještě ani nevíme, co technici vymyslí. Takže ony všechny jsou tam pokryté a není to nic jiného, než jestli se platí 5 tisíc u automatu normálního, tak se bude platit 5 tisíc u videoterminálu. Nic jiného tento zákon neobsahuje. [...]“

[42] Vzhledem k tomu, že zákon o loteriích je více než dvacet let starý právní předpis, který byl do doby přijetí předmětné novely (zákon č. 183/2010 Sb.) pouze jednou zásadně novelizován, je zřejmé, že tento právní předpis již dostatečně nereflektoval vývoj na loterním trhu, zejména pokud jde o nové druhy loterií a jiných podobných her i nové herní technologie (např. dálkové hraní atd.). Uvedená situace činila značné aplikační problémy jak

provozovatelům, tak státní správě a obcím. Z výše citovaného odůvodnění senátora Kubery jednoznačně vyplývá úmysl zákonodárce alespoň částečně reagovat na aktuální situaci a sjednotit praxi u výherních hracích přístrojů a u jiných obdobných zařízení tak, aby nedocházelo technologickým vývojem k obcházení zákona, a tedy aby se za každý „videoterminál“ platilo stejně jako za každý „automat“.

[43] V daném případě žalobce provozoval povolenou loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a toto „jiné technické herní zařízení“ bylo povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích). V případě žalobce tak byly splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby bylo možno každý jeho povolený koncový interaktivní videoloterní terminál centrálního loterního systému subsumovat pod zákonnou povinnost platit místní poplatek podle ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích.

Povolené vs. provozované „jiné technické herní zařízení“

[44] Dále žalobce brojil proti vyměření místního poplatku s ohledem na rozlišení mezi *povolenými* jinými technickými herními zařízeními nebo *provozovanými* jinými technickými herními zařízeními.

[45] Každé ustanovení právního předpisu je nutno chápat v jeho celkovém smyslu, v kontextu s jinými ustanoveními příslušného právního předpisu i v souvislosti s celým právním řádem. Jelikož je pro danou věc klíčové právní posouzení textu právních předpisů, považuje zdejší soud za vhodné na tomto místě uvést přesná znění příslušných nejdůležitějších ustanovení účinných v rozhodné době.

[46] Zákon o místních poplatcích tak stanovil:

§ 1 písm. g)

„Obce mohou vybírat [...] poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu¹⁵⁾.“

Poznámka pod čarou 15) odkazuje na zákon ČNR č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění zákona č. 70/1994 Sb.

§ 10a:

„(1) Poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku.

(2) Poplatek za výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí platí jeho provozovatel.

(3) Sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč.“

[47] Z ustanovení § 1 písm. g) a § 10a odst. 1, 3 zákona o místních poplatcích vyplývá, že poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené

Ministerstvem financí podléhá *každý povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí a zároveň že sazba poplatku za *každý* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1 000 Kč do 5 000 Kč. Samo gramatické znění uvedených ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení. Jedná se tedy o poplatek paušální, který se hradí za určité časové období. K tomuto závěru ostatně dospěl již Ústavní soud v publikovaném usnesení ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99 (U 55/15 SbNU 309; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), v němž se zabýval podmínkou *provozování* výherního hracího přístroje u poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, a to ve vztahu k dřívějšímu, avšak analogickému znění zákona o místních poplatcích. Vzhledem k obdobnému charakteru řešené právní otázky vycházel zdejší soud z tohoto usnesení i v nyní souzené věci.

[48] Tyto zákonem stanovené mantinely předmětného místního poplatku byly v souladu s § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích konkretizovány obecně závaznou vyhláškou statutárního města Brna č. 9/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, která nabyla účinnosti dne 1. 7. 2010. Tato vyhláška mj. stanovila:

„Článek 1

Výherní hrací přístroje nebo jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, jejichž provozování je povolené na území města Brna, podléhají místnímu poplatku ve smyslu zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

Článek 2

Poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.

Článek 3

Poplatníkem je právnická osoba, která je provozovatelem výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí.

Článek 4

Poplatník je povinen doručit písemně, a to nejvýše pět a nejméně jeden den předem, správci poplatku ohlášení o uvedení výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí do provozu. Poplatník je rovněž povinen doručit písemně, a to nejvýše pět a nejméně jeden den předem, správci poplatku ohlášení o trvalém ukončení provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí, tj. zánik své poplatkové povinnosti.

Článek 5

Sazba poplatku činí 5.000.- Kč na 3 měsíce. V případě, že výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí, budou provozovány po dobu kratší než 3 měsíce, bude poplatek vyměřen v poměrné části. Základem pro výpočet je počet kalendářních dnů v příslušném roce.

Článek 6

Vznik a zánik poplatkové povinnosti

(1) Poplatek se platí ode dne, ve kterém poplatková povinnost vznikla, tj. ode dne vydání povolení k provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí.

(2) Poplatková povinnost zaniká dnem trvalého ukončení provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí.

[...]

Článek 9

Přechodná ustanovení

(1) Jiná technická zařízení povolená Ministerstvem financí před nabytím účinnosti této vyhlášky je poplatník povinen písemně ohlásit správci poplatku do 15 dnů od nabytí účinnosti této vyhlášky.

(2) Jiná technická zařízení povolená Ministerstvem financí před nabytím účinnosti této vyhlášky, podléhají poplatku ode dne nabytí účinnosti této vyhlášky.

(3) Poplatek za jiná technická zařízení povolená Ministerstvem financí před nabytím účinnosti této vyhlášky, je splatný do 30 dnů ode dne nabytí účinnosti této vyhlášky. Ustanovení čl. 7 této vyhlášky se použije přiměřeně.“

[49] Jak plyne z ustanovení § 14 zákona o místních poplatcích patří zavedení a případná modifikace jednotlivých druhů místních poplatků v území obce do její samostatné působnosti. Obec v první fázi rozhodne o zavedení daného místního poplatku, následně pak stanoví specifické podmínky jeho výběru (typicky stanovením sazby v zákonném rozmezí). Postupuje při tom přísně v mezích zákona, za dodržení principu zákazu diskriminace tak může stanovit poplatek i v menším rozsahu, než je zákonem stanovený maximální rozsah (kupříkladu by obec mohla stanovit, že poplatek ze vstupného dle § 6 zákona o místních poplatcích bude vybírán pouze ze vstupného na prodejní nebo reklamní akce, nikoliv však již ze vstupného na akce kulturní a sportovní). Teoreticky by tedy příslušná obec mohla na svém území zavést a vybírat předmětný místní poplatek dle § 10a zákona o místních poplatcích pouze z fakticky provozovaných výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení. Tak tomu však v nyní souzené věci nebylo.

[50] Dle čl. 2 obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 9/2010 místnímu poplatku podléhal stejně jako dle zákona o místních poplatcích *každý povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Dle jejího čl. 6 poplatková povinnost zcela jednoznačně vznikala *dnem vydání povolení* k provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí a zanikala dnem trvalého ukončení jejich provozu.

[51] Byl-li za poplatníka místního poplatku v čl. 3 vyhlášky označen provozovatel výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí, nijak z takové definice nevyplývá, že by přístroj či zařízení muselo být provozováno. Jedná se pouze o vcelku logické označení osoby, které bylo uděleno povolení k provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí. Ostatně shodně poplatníka označuje i § 10a odst. 2 zákona o místních poplatcích.

[52] V ustanovení čl. 4 sice vyhláška poněkud nelogicky váže ohlašovací povinnost na uvedení jiného technického herního zařízení do provozu, z toho však nelze nijak dovodit, že by s tímto okamžikem měl být spojen moment vzniku poplatkové povinnosti, který je zcela jednoznačným způsobem identifikován v čl. 6. Je zřejmé, že tvůrce dotčeného právního předpisu vycházel z nepodloženého názoru, že provozovatelé žádají o vydání povolení jiného technického herního zařízení za účelem jeho okamžitého uvedení do provozu a nepředpokládal tak větší časové prodlevy mezi vydáním předmětného povolení a zprovozněním jiného technického herního zařízení. Nedostatečným rozlišováním mezi pojmy *provozování* a *povolení* jiného technického herního zařízení tak sice do vyhlášky vnesl prvek určité legislativně nevhodné nepřesnosti, nikoli však v míře, která by měla vliv na její srozumitelnost a předvídatelnost. K uvedenému lze dodat, že čl. 4 vyhlášky se v žalobcově případě neuplatnil, neboť, jak plyne ze správního spisu, všechna předmětná žalobcova jiná technická herní zařízení byla Ministerstvem financí povolena před nabytím účinnosti této vyhlášky a žalobce tak měl při jejich ohlášení postupovat dle čl. 9 vyhlášky.

[53] Vycházel-li pak tvůrce dotčeného právního předpisu z jistého ztotožnění pojmů *provozování* a *povolení* též v čl. 5 vyhlášky, lze opět uzavřít, že tato nepřesnost nemohla mít vliv na jednoznačné stanovení vzniku poplatkové povinnosti v čl. 6. Vyměření poplatku v poměrné části v případě, kdy jiná technická herní zařízení budou *provozována* po dobu kratší než tři měsíce, je nutno chápat právě ve smyslu čl. 6 vyhlášky tak, že vyhláška citlivě pamatuje na situace, kdy časový interval mezi vznikem a zánikem poplatkové povinnosti nebude beze zbytku dělitelný třemi měsíci, či jinak řečeno, na situace, kdy ke vzniku nebo zániku poplatkové povinnosti dojde jindy, než v první, resp. poslední den příslušného čtvrtletí. Lze dodat, že v daném případě byly poplatky vyměřeny za celou standardní dobu tří měsíců, druhá věta čl. 5 vyhlášky tak nebyla aplikována.

[54] Z výše uvedeného vyplývá, že obecně závazná vyhláška statutárního města Brna č. 9/2010 v mezích zmocnění obsaženého v zákoně o místních poplatcích stanovovala místní poplatek za *každý povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. V souladu s tím doměřily správní orgány žalobci místní poplatky. Předmětem poplatku bylo 19 ks jiného technického herního zařízení, které byly povoleny Ministerstvem financí před nabytím účinnosti citované vyhlášky, přičemž podle jejího čl. 9 podléhaly místnímu poplatku ode dne nabytí její účinnosti.

VI. Závěr a náklady řízení

[55] Po provedeném řízení soud shledal, že z výše uvedených důvodů bylo rozhodnutí žalovaného vydáno v řízení, v němž došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a proto je dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm žalovaný rozhodne vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního). Především by měl za zachování všech procesních pravidel vyjasnit pochybnosti vzniklé ohledně konkrétních počtů povolených zařízení.

[56] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému ve výši 11.922 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000 Kč a z odměny žalobcova advokáta a náhrady hotových výdajů, a to za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky) ve výši 2x 2.100 Kč a 1x 3.100 Kč (replika byla podána až po 1. 1. 2013) a tři režijní paušály ve výši 3 x 300 Kč, navýšené o daň z přidané hodnoty, jejíž sazba činí 21 %.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. září 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu